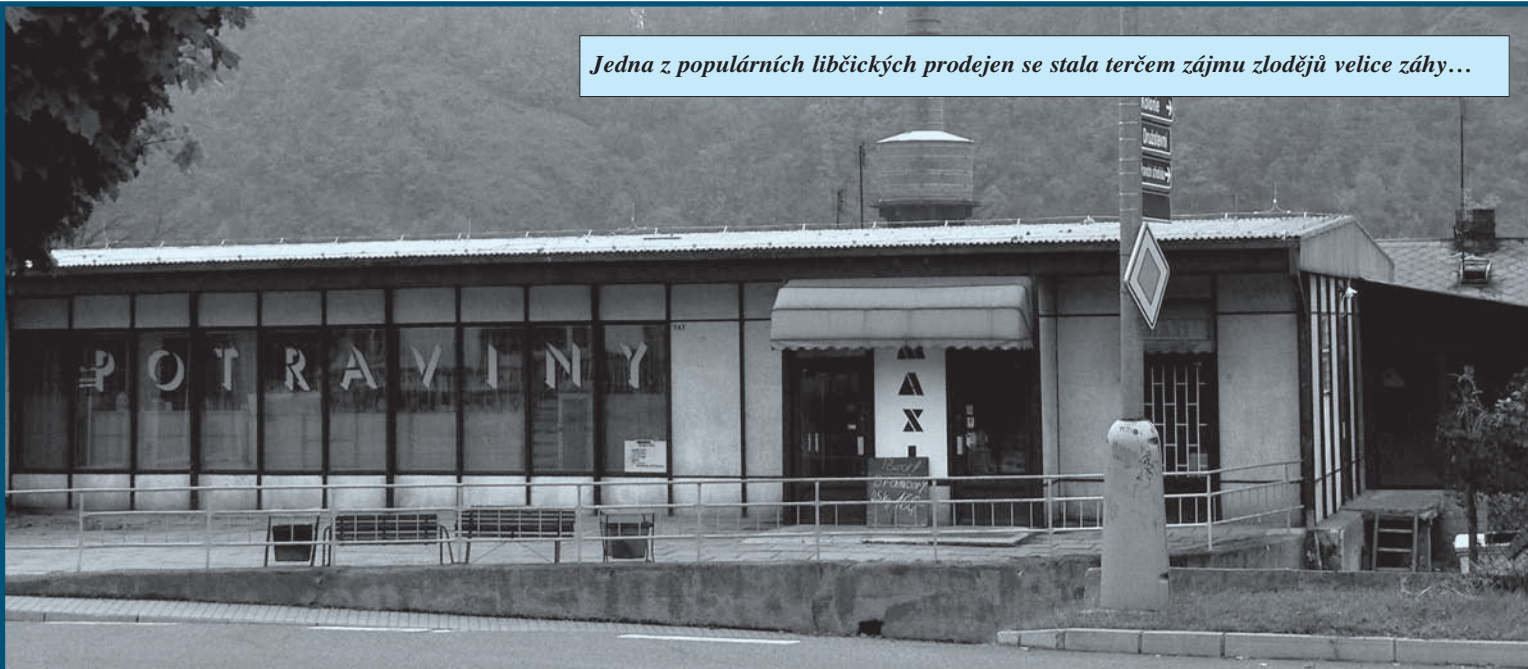

Jedna z populárních libčických prodejen se stala terčem zájmu zlodějů velice záhy...

Na stole leží vyšetřovací spis – ve dvou svazcích: tak čtvrt metru na výšku. Anebo spíš třicet čísel? Co na tom sejde, trestná činnost se na centimetry neměří. Tohle beztak byly, jak říkají kriminalisté bez emocí, bagatelní věci, čili méně závažné trestné činy jež teprve v součtu vytvořily kauzu, která stojí vůbec za řeč. Takových do roka je!

BAGATELKY

VE DVOU SVAZCÍCH

Během několika měsíců se na území několika málo čtverečních kilometrů, jen co by kamenem dohodil za Prahou, odehrálo čtrnáct vloupání. Hospody, prodejny, rodinné domky... Škody, nikoli malé, jak praví řeč paragrafu. Tisíce, maximálně desítky tisíc při každé „akci“. Jenže když se všechno nakonec podtrhlo a sečetlo, byl „vejvar“, který pachatelé ze svého úsilí vydobyli, nezanedbatelný. Takový, že stačil státnímu zástupci, aby požádal pro část pachatelů o vyšetřovací vazbu, a soudci, aby ji schválil. Ne, že by snad hrozilo nebezpečí, že pachatelé začnou ovlivňovat svědky, i když ani to se nedá nikdy vyloučit. Spíš proto, že by nejspíš, vyšetřování nevyšetřování, obvinění neobvinění, v páchání trestné činnosti beze všech skrupulí pokračovali dál. Vždyť někteří kradli, jsou v podmínce. Takovou otrlost a pili jim záhy ovšem přičte „k dobru“ soud další. Už bez podmínek.

I když, kdo ví? Jak se zvědavý čtenář obžaloby dočte, pachatelů se postupně nasbíralo úhrnem jedenáct – a byli mezi nimi mužové zkušení a kriminálně otřískaní, stejně jako skoro neopeření zelenáci, kteří se s paragrafy seznamují poprvé. Premiérově, jak se říká.

Každé vloupání provedl zvláštní tým, zřejmě kdo měl zrovna čas a chuť. Jenom

někteří byli při věci pokaždé, nebo aspoň skoro pokaždé. Další si vlastně jen smočili, jen prstíček přidali k společnému dílu. Proto taky tolik stránek vyšetřovacího spisu, tolik pečlivě zaprotokolovaných výsledků, tolik slyšených svědků, tolik věcných důkazů a indicií. Spousta mravenčí kriminalistické práce, při které se na štěstí a elegantní dedukce nedá spoléhat.

Tady by Sherlock Holmes neuspěl, tohle chce tým a pracovitost a vytrvalost. Chyby se dnes neodpouštějí, obhájci si chtějí zasloužit svůj chléb a tak se chytí každé maličkosti. Každého pochybení policie v průběhu vyšetřování...

Za mříže se přece nechce nikomu. A tak pachatelé zatloukají, lžou, mlží, zapomínají. Zákon jim to všechno povoluje. Spravedlnost je slepá. Ale stejně nakonec většinou vyhrává. Jenom jí to někdy proklátě dlouho trvá. A dost lidí se pro to vítězství nadře.

Libčice nad Vltavou jsou městečko jako malované. Leží na levém říčním břehu, kousek za Roztokami. Praha je nedaleko, pár minut jízdy autem, i veřejná doprava sem zajíždí docela hojně. Takže Libčice prožívají v posledním desetiletí bouřlivý rozvoj, jako většina podobných obcí v nárazníkovém pásu okolo hlavního města. Kdo by nechtěl bydlet v klidu venkova

a v lůně přírody, a přitom požívat radostí a blahobytu blízkého velkoměsta?

Z hlediska členění státu leží Libčice ve Středočeském kraji, z hlediska policejního v okrese Praha-venkov. A na jeho ředitelství začali mít letos v zimě trochu zamotanou hlavu, neboť vloupání do objektů – jak se odborně říká, když někdo „vybílí“ krám, restauraci anebo rodinný domek – začalo v tomhle koutě okresu dramaticky přibývat. První dvě věci, to mohla být ještě náhoda – tři, to už se zdálo něčemu nasvědčovat. A čtvrté vloupání během pouhých pár dnů?

„Pánové a dámy, máme v teritoriu škodnou,“ zaznělo na poradě. „A zdá se, že tihle mládenci nebudou z daleka! Všechno nasvědčuje, že se v těch Libčicích a okolí setsakra dobře vyznají!“

Jedno z obvodních policejních oddělení okresu Praha-venkov je domovem přímo v Libčicích, takže tamní policisté byli pochopitelně na ráně první, když začalo případů vloupání v jejich rajonu očividně přibývat. Majetková trestná činnost se vyšetřuje podstatně obtížněji než třeba vražda – a vytypovat šikovnou zlodějskou partu je těžké, a chytit ji a usvědčit ovšem ještě o poznání těžší. Takové kauzy prostě vyžadují trpělivost a taky to, čemu se říká v policejním žargonu „dobrá osobní a místní znalost“. Prostě je třeba znát lidi, kteří v městečku žijí. Vše totiž nasvědčovalo tomu, že

...stejně jako chýnovský stánek s cigaretami. Mimochodem, cigarety byly pro libčické zloděje zvláště oblíbený artikl!

za vloupáními nebudou žádní začátečníci, že partu přinejmenším vede někdo zkušený. A takových přece v městečku, jako jsou Libčice, moc nemají...

Obvyklé a realitou potvrzené přesvědčení, že základním předpokladem je velká mobilita současných pachatelů a že Jihočeši dneska kradou na Moravě, Moraváci na Plzeňsku a Ostraváci v Karlových Varech (a Pražáci všude, přičemž na oplátku všichni výše jmenovaní se zase cestou domů klidně zastaví v matičce stovčezaté a šlohnou něco tam, aby se ta štrapác vyplátila), tentokrát nějak nesedělo. Vypadalo to, že přinejmenším část zlodějské bandy, řádící v Libčicích a okolí, budou místní obyvatelé. Ne-li přímo rodáci. Evidentně znali místní prostředí víc než důvěrně, věděli, kde z vloupání kouká něco lepšího než pár stovek, štangle salámu či karton cigaret. A jejich činnost byla na pováženou: kradli jako straky a nedopřáli si oddechu.

Začali na konci ledna, přesně řečeno, v poslední lednovou noc (a první únorovou). Vybrali si populární restauraci Kuželník v libčické Dělnické ulici. Na obhlídku extra chodit nemuseli, znali ji dobře, vypili tu hezkých pár žejdlíků a mockrát prohráli v automatech. Takže až je chytí, bude to v jejich podání msta až jánošíkovská: hrací skříně jim, chudým, braly, tak si to čtyři zbojníci přišli vzít nazpátek! Prostříhali napřed plot dvora a pak, s poněkud větším nasazením, ocelové mříže jednoho z oken. A šup, byli uvnitř, vypáčili dva výherní automaty a odnesli zásobníky na mince a bankovky s dvaadvaceti tisícovkami v hotovosti. Aby bylo co kouřit, sebrali i osm kartonů svých oblíbených značek. A domů, nemá se to přehánět.

Jenže už nazítří nastala nutková potřeba peněz poznovu a v docela jiné sestavě a jenom ve třech navštívili v Chýnově – což je součást Libčic – stánek s cigaretami.

Tentokrát už nešlo o vlastní potřebu nikotinu, 102 kartonů už bylo spíš na prodej. K tomu připočteme pár zapalovačů a různé pochutiny za zhruba dva a půl tisíce. Komu by ovšem takový lup vydržel déle než tři dny, když společnost je doma početná a zábava bujará?

Takže už v noci ze soboty 4. na neděli 5. února navštívil další trojlístek (ale stále veden osvědčeným vůdcem Lubomírem) prodejnu Maxi v Letecké ulici. Vylomit okno byla hračka, lup ovšem za moc nestál. Jen čtrnáct kartonů cigaret, pár lahviček alkoholu a něco k zakousnutí s bídou za patnáct tisícovek.

Ze 7. na 8. února následovala druhá návštěva ve stánku v Chýnově. Někdo z party si všiml, že majitelce už navezli nové zboží, tak proč ne? Stačilo vypáčit mříž u prodejního okénka a rozbít skleněnou výplň... A vida, kořist nebyla špatná: tentokrát šedesát kartonů s cigaretami! Pak že se zločinec nemá vracet na místo svého činu!

Poučení úspěchem, zopakovali si pánové Lubomír a učenící návštěvu v Kuželníku. Nešli však hrát kuželky. Tentokrát jim ale dřina vynesla mizerné tři tisíce a škoda způsobená páčením byla málem stejná, 1350 korun podle znalce. To bylo v noci z 9. na 10. února.

Libčice strnuly děsem, nikdo si už nebyl jistý. A policisté si mohli uchodit nohy, ptali se kdekoho a ve městě se vedle uniformovaných místních konstáblů objevili nenápadní muži v civilu, které naopak neznal nikdo. Operativci z kriminálky, nenápadní a pozorní.

Avšak naši Jánošíci? Nezalekli se! Jenom usoudili, že hospody a obchody možná policie hlídá, a je tedy na čase zkusit štěstí – v soukromí rodinných vilek! V hodinu blíže nezjištěnou vpadli do rodinného domu v ulici Nad Sokolovnou. Nepodařilo se zjistit ani přesný den, majitelé byli totiž delší dobu mimo dům, vloupání se mohlo odehrát v rozmezí zhruba tří

týdnů. Lupiči vypáčili zadní vchod a byli jak smrt, brali vše, co jim připadlo trochu cenné. Mosazný samovar, nástěnné bicí hodiny, dvě Madony v oleji vyvedené, keramiku, CD rekordér, 22 (!) fotoaparátů sovětské proveniencí, pět rytin a tři časové spínače – vše dle odhadu za osmapadesát tisícovek tvrdé české ražby. Plus osmnáct set škoda za zničené dveře...

Někdy v době mezi 9. a 14. únorem se čtyři z pachatelů prostříhali na pozemek rodinného domu v Plavební ulici a odvezli si lup nevšední a cenný: vodní skútr Kawasaki i s jednoosým podvalníkem.

Nedlouho nato, v průběhu tří dnů a noci mezi 17. a 19. únorem se lupiči pokusili znovu o „nákup“ v prodejně Maxi, snažili se až běda, ale vypáčit dveře se jim tentokrát už nepovedlo. Takže neukradli nic, jen škodu udělali notnou, jak měli vztek.

Mezi 14. a 22. únorem si zato spravili chuť v rodinném domku v ulici Nad Sokolovnou, kde už taky jednou byli. Při první návštěvě si vyhlédli pár věcíček, které se ovšem nedaly odnést přes rameno: dvě vyřezávané komody a malovaná jarmaru. Tak si je vzali dodatečně, znalec je posléze ocenil na třicet tisícovek.

To už se kolem celé party stahovaly mraky, ale přestat? To už rozdovádění pachatelé nedokázali – a taky by jim to už bylo málo platné. Vybrali ještě libčickou restauraci Skleník, kde si vzali hotovost z automatu. Pár tisícovek. Pak následovala další štaće v Letecké ulici, kde v rodinném domku zmizely litinové tály z kamen a čtvero ozdobných dvířek k topeništi, dále pak z kolny ještě odřezky traverz a kolejnic a benzinový vibrační pěch. Že by se chystali podnikat, bůh suď, ale čas jim nepřál. Už brzy si je měla kriminálka jednoho po druhém vyzvednout a odvézt k výsledkům. Stihli už jen prodejnu v Chýnovské ulici, kde vyrazili okno a šlohl mizerných pět lahví šnapsu a utrápených dvacet krabiček cigaret. A pak ještě jednou oblíbenou prodejnu Maxi! Tentokrát našli nový způsob a byli v něm úspěšní. Probourali se sádrokartonovou stěnou a sebrali 14 lahví alkoholu a šestnáct kartonů cigaret...

A poslední rána? Areál výzkumáku Pharma a nerezový materiál za sedm tisíc. A spadla klec.

Deset z jedenácti pachatelů má ve spise napsáno – bytem v Libčicích nad Vltavou. Jeden jediný je přespolní. Tři statečně kradli, třebaže už byli v podmínce – a to za jiné krádeže vloupáním, jak jinak. Což soud ve svém verdiktu nepochybně zohlední.

Nejstaršímu z pachatelů bylo letos jednapadesát, „nejpracovitějšímu“ Lubomírovi, hlavě celé bandy, osmačtyřicet. Dvěma benjamínkům je devatenáct...Mají před sebou celý život a jistě to daleko dotáhnou. V městečku, jako jsou Libčice nad Vltavou, se víceméně všichni lidi aspoň od vidění navzájem znají. Ti slušní, jichž je drtivá většina, teď asi některé své spoluobčany nebudou mít v lásce.

Jan J. VANĚK
Foto Václav ŠEBEK